

Arrestnummer C 1 1779 / 2014
Repertoriumnummer 2014 / 4368
Datum van uitspraak 5 december 2014
Notitienuummer griffie 2014/NT/228
Notitienuummer parket-generaal 2014/PGG/248 2014/VJ11/228

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Gewone opschorting 1 jaar

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 09 DEC. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000054180-0001-0015-01-01-1

Not.nr. BG.66.RW.201400-12

In de zaak van het **Openbaar Ministerie**

tegen:

Nr. *2017*, geboren te _____ op _____
, onderwijzer, wonende te Oudenburg,

beklaagde,

verdacht van:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek;

Te

A. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt)

namelijk: van wonen/landbouw naar verblijfsrecreatie;

1. tussen 1 juli 2007 en 31 juli 2007 te hebben uitgevoerd
2. tussen 31 juli 2007 en 22 juli 2012 te hebben voortgezet

op het (de) perceel (percelen) aldaar gelegen _____ gekadastreerd
als _____, met een (globale) oppervlakte van 16 a 80 ca
eigendom van _____ en _____
ingevolge akte verleden door notaris _____ van _____;

PAGE 01-00000054180-0002-0015-01-01-4

B. Bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, handelingen te hebben voortgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking in kortgeding

namelijk:

1. Op 11 mei 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012;

2. Op 17 mei 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012;

3. Op 26 mei 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 17 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012;

4. Op 2 juni 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 17 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 26 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012;

5. Op 10 juni 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 17 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012 én in strijd met het schriftelijk

bevel tot onmiddellijke staking van 26 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012;

6. Op 16 juni 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 17 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 26 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012;

7. Op 9 juli 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 17 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 26 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012;

8. Op 21 juli 2012

door het verhuren van een landbouwwoning voor verblijfsrecreatie, in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 8 februari 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 14 februari 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 17 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012 én in strijd met het schriftelijk bevel tot onmiddellijke staking van 26 mei 2012, bekrachtigd bij beslissing van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van 15 juni 2012

op het (de) perceel (percelen) aldaar gelegen, gekadastreerd
als , met een (globale) oppervlakte van 16 a 80 ca
eigendom van en ingevolge akte verleden door notaris
van .

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg te Brugge, 16de kamer, besliste bij vonnis van 8 januari 2014 op tegenspraak als volgt:

PAGE 01-00000054180-0004-0015-01-01-4

"Herkwalficeert de tenlastelegging A als volgt:

"A.

1. Bij inbreuk op artikel 99, § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146-1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie die op de door de Vlaamse Regering opgestelde lijst van vergunningsplichtige functiewijzigingen voorkomt (artikel 2, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is), ter zake

het wijzigen van de hoofdfunctie van een bestaand gebouw van de functiecategorie 'wonen' naar de functiecategorie 'verblijfsrecreatie'

Te *tussen 1 juli 2007 en 31 juli 2007*

2. Bij inbreuk op artikel 99, § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146-1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, de wijziging van de hoofdfunctie van een bestaand gebouw van de functiecategorie 'wonen' naar de functiecategorie 'verblijfsrecreatie', te hebben voortgezet

Te *, tussen 31 juli 2007 en 1 september 2009*

3. Bij inbreuk op de artikelen 4.2.1, 6°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, 6.1.3 en 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning,

de wijziging van de hoofdfunctie van een bestaand gebouw van de functiecategorie 'wonen' naar de functiecategorie 'verblijfsrecreatie', te hebben voortgezet

Te *, tussen 1 september 2009 en 22 juli 2012."*

Verklaart de tenlasteleggingen A2 en A3, zoals geherkwalficeerd, niet bewezen; spreekt beklagde dienaangaande vrij en ontslaat hem uit dien hoofde van rechtsvervolgning, zonder kosten.

Stelt vast dat de strafvordering uit hoofde van de tenlasteleggingen B1, B2 en B3 is vervallen.

Verklaart de tenlasteleggingen A1, zoals geherkwalficeerd, B4 tot en met B8 bewezen in hoofde van beklagde en gelast in hoofde van beklagde uit dien hoofde de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een periode van een jaar.

Veroordeelt beklaagde tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, tot heden in totaal begroot op de som van 145,48 euro, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in zijn hoofde bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Legt beklaagde de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van eenenvijftig euro twintig cent (51,20 euro) in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013)."

1.2 Tegen dit vonnis werd op 22 januari 2014 door het openbaar ministerie hoger beroep ingesteld.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 7 november 2014 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Dieter De Fauw, voor meester Dirk De Fauw, beiden advocaat met kantoor te Brugge,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

2. Het hoger beroep van het openbaar ministerie werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is ontvankelijk.

3. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening trad in werking op 1 september 2009. Sinds 1 september 2009 bepaalt artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals gewijzigd bij decreet van 16 juli 2010 onder meer:

"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:

1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt; (...)"

De bij artikel 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalde handelingen betreffen het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt. De vergunningsplichtige functiewijzigingen zijn bepaald door het besluit van 14 april 2000 van de Vlaamse Regering tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen.

Tot 1 september 2009 waren de feiten van de telastlegging A als inbreuken op artikel 99, § 1, 6° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening strafbaar gesteld door artikel 146, lid 1, 1° van dit decreet, met dezelfde straffen als bepaald door de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Ten laste gelegde feiten moeten omschreven worden overeenkomstig de strafwet van toepassing op het moment van deze feiten. De strafrechter moet nagaan of deze feiten op het moment van zijn beoordeling nog strafbaar zijn en zo ja, of de toegepaste straffen eventueel gewijzigd zijn, wat *in casu* niet het geval is.

In de telastlegging A zijn de feiten ten onrechte deels omschreven overeenkomstig de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, die pas sinds 1 september 2009 in werking is.

Terecht stelde de eerste rechter op basis van de dossiergegevens vast dat er van landbouw in de ruime zin geen sprake meer was op 1 juli 2007 en de hoofdfunctie van de hoeve op 1 juli 2007 'wonen' betrof.

Het hof verbetert de telastlegging A dan ook als volgt:

"A.I te

de bij de artikelen 99 en 101 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, strafbaar gesteld door artikel 146, lid 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, meer bepaald:

bij inbreuk op artikel 99, § 1, 6°, Stedenbouwdecreet 1999, de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd, deze functiewijziging voorkomend op een door de Vlaamse regering opgestelde lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, namelijk het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, meer bepaald de hoofdfunctie wonen te hebben gewijzigd naar de hoofdfunctie verblijfsrecreatie,

- 1. tussen 1 juli 2007 en 31 juli 2007 deze wijziging te hebben uitgevoerd,*
- 2. meermaals, tussen 31 juli 2007 en 1 september 2009 deze wijziging te hebben voortgezet,*

A.II te

de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij

na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, meer bepaald:

bij inbreuk op artikel 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed met het oog op een nieuwe functie geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd, deze functiewijziging voorkomend op een door de Vlaamse Regering opgestelde lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, namelijk het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, meer bepaald de hoofdfunctie wonen te hebben gewijzigd naar de hoofdfunctie verblijfsrecreatie,

meermaals, tussen 1 september 2009 en 22 juli 2012, deze wijziging te hebben voortgezet."

De partijen werden van de voorgenomen verbetering ingelicht. De verbetering slaat op de aanhangig gemaakte feiten. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A.I.1, A.I.2 en/of A.II slaat dit op de telastlegging A, of de respectievelijke onderdelen ervan, zoals hier verbeterd.

4. De beklaagde verklaarde op 7 juni 2012 dat hij de bewuste hoeve een zestal jaar eerder verwierf. Na het uitvoeren van enkele aanpassingswerken, zoals het vernieuwen van de keuken en de badkamer, verhuurde hij de hoeve als vakantiewoning. Dit blijkt ook uit de publiciteit voor het verhuren die de beklaagde voerde op vastgoedsites op het internet, zoals immoweb.be.

Na klacht van een buurvrouw werd een stakingsbevel betekend. De beklaagde stopte onmiddellijk met het maken van publiciteit voor de verhuur van de hoeve als vakantiewoning. De reeds afgesloten huurcontracten verbrak hij echter niet; hij liet die verhuur doorgaan omdat de huurders te goeder trouw waren en zij bij verbreking een schadevergoeding zouden kunnen eisen.

De beklaagde kondigde in het verhoor aan dat hij het domicilieadres van zijn gezin daar zou vestigen. Op de rechtszitting van 7 november 2014 verklaarde hij dat hij intussen met zijn gezin in de hoeve woont; een attest over deze toestand werd overgelegd.

5. Uit de hiervoor vermelde wetsbepalingen volgt dat strafbaar is het zonder de vereiste vergunning uitvoeren, voortzetten of instandhouden van het wijzigen van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed, voor zover deze functiewijziging voorkomt op een door de Vlaamse regering opgestelde lijst van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, wat op het moment van de feiten was en actueel is het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen, behoudens wat betreft de toepassing van artikel 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999 en artikel 6.1.1, derde lid,

Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening inzake de instandhouding in niet-ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Het goed is op grond van het gewestplan Oostende-Middenkust gelegen in agrarisch gebied, wat op grond van artikel 1.1.2.10° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening niet-ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Uit de akte van aanhangigmaking blijkt dat de beklaagde enkel is vervolgd voor het uitvoeren (A.I.1) en het voortzetten (A.I.2 en A.II) van de functiewijziging, niet voor het instandhouden, zoals ten onrechte gesteld door de beklaagde.

Onder uitvoeren, voortzetten en instandhouden in de zin van de voormelde bepalingen wordt verstaan:

- uitvoeren: het materieel verrichten van het wijzigen van de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed, *in casu* van wonen naar verblijfsrecreatie;
- voortzetten: het verder uitvoeren van het wijzigen van de hoofdfunctie na een verval, schorsing of vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning;
- instandhouden: het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijke wijziging van de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed een einde te stellen.

Het te huur zetten, verhuren of als vakantiewoning ter beschikking stellen van de hoeve is dan ook geen voortzetten in de zin van de artikelen 99, § 1, 6° Stedenbouwdecreet 1999 en 4.2.1.6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. De omstandigheid dat instandhouden bestaat in het schuldig verzuim om aan de wederrechtelijke functiewijziging een einde te maken, laat niet toe het gebruiken of laten gebruiken, wat het te huur stellen en verhuren is, als voortzetten te beschouwen.

6. De beklaagde heeft de hoeve, die oorspronkelijk bestemd was voor landbouw, maar op het ogenblik dat hij deze verwierf enkel nog woonfunctie had, ingericht als vakantiewoning. Op die wijze heeft de beklaagde de hoofdfunctie van het onroerend bebouwd goed gewijzigd van wonen naar verblijfsrecreatie.

7. Het besluit van 16 juli 2010 van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (B.S., 10 september 2010) was nog niet van toepassing in de periode waarin de beklaagde de functiewijziging uitvoerde. De eventuele latere vrijstelling van vergunning door een besluit van de Vlaamse Regering neemt de strafbaarheid van een zonder vergunning uitgevoerde vergunningsplichtige functiewijziging niet weg. Het zonder vergunning wijzigen van de hoofdfunctie zoals voorzien in het vermelde besluit is nog steeds een door de strafwet, *in casu* de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, strafbaar gestelde handeling.

De door de beklaagde ingeroepen vrijstelling van vergunning op grond van artikel 7.3, Vrijstellingsbesluit is bovendien niet van toepassing. Deze bepaling luidt: "Een stedenbouwkundige vergunning is niet nodig voor een tijdelijke gebruikswijziging van een

bestaand, hoofdzakelijk vergund of vergund geacht gebouw, als dit een maximale duur van 90 dagen per jaar niet overschrijdt". Uit de verklaring 7 juni 2012 van de beklaagde blijkt duidelijk dat de woning, na het uitvoeren van aanpassingswerken daartoe, in de relevante periode permanent te huur was als vakantiewoning: "Na het uitvoeren van enkele aanpassingen (...) heb ik de woning als vakantiewoning verhuurd. Dit heb ik gedurende een aantal jaar zonder problemen kunnen doen." (stuk 13). Indien de hoeve slechts een beperkte periode te huur zou zijn gesteld, dan had de beklaagde dit relevant gegeven bij zijn verhoor zeker vermeld: op het moment van zijn verhoor was het Vrijstellingsbesluit al in werking en kende hij het eventueel belang van dit gegeven. Uit de advertentie die de beklaagde op immoweb.be plaatste, blijkt dat de hoeve het hele jaar kon gehuurd worden: in de advertentie is geen beperking van de huurperiode vermeld. De verhuring van de hoeve werd ook in de maanden mei, juni en juli vastgesteld. Dat de woning in het jaar 2012 slechts 40 dagen effectief zou zijn verhuurd, is niet relevant: de woning stond het hele jaar zonder beperking te huur als vakantiewoning.

De verwijzing door de beklaagde naar artikel 3.1, 4°, Vrijstellingsbesluit is niet relevant: de beklaagde is niet vervolgd voor het uitvoeren van binnenverbouwingen zonder stabiliteitswerken.

8. De telastlegging A.I.1 is voor het hof bewezen. De beklaagde wijzigde door werken de hoofdfunctie van het gebouw in de vervolgde periode.

De beklaagde heeft de hoeve als vakantiewoning, wat is verblijfsrecreatie, laten gebruiken door deze zo te verhuren. De beklaagde erkende de verhuring en deze verhuring blijkt uit de diverse vaststellingen. Gelet op de hiervoor vermelde begripsomschrijvingen, betreffen deze handelingen het instandhouden van de wederrechtelijke wijziging van de hoofdfunctie. Hiervoor is de beklaagde, zoals vermeld, niet vervolgd.

Gezien de beklaagde niet beschikt over een vereiste vergunning voor de functiewijziging, kan er geen sprake zijn van voortzetten van deze functiewijziging, nu voortzetten bestaat in verder uitvoeren van het wijzigen van de hoofdfunctie na een verval, schorsing of vernietiging van de vergunning.

De feiten van de telastleggingen A.I.2 en A.II kunnen ook niet omschreven worden als instandhoudingsmisdrijven, gezien dit andere feiten betreffen waarvoor het hof niet is gevat. Bovendien is instandhouding in niet-ruimtelijk kwetsbaar gebied niet langer strafbaar.

De beklaagde dient dan ook ontslagen te worden van rechtsvervolging voor de telastleggingen A.I.2 en A.II.

9. De strafbaarheid van het oprichtingsmisdrijf van de telastlegging A.I.1 is niet opgeheven. Deze feiten situeren zich in de periode tussen 1 juli 2007 en 31 juli 2007. Gelet op de eenheid van misdadig opzet tussen deze feiten, voor zover zij bewezen zijn, begint de

verjaring ervan te lopen op de laatste dag waarop zij gepleegd werden, dit is 31 juli 2007. Voor zover de feiten van de telastleggingen B.1 tot en met B.8 bewezen zijn, werden zij gepleegd met een zelfde misdadig opzet als de feiten van de telastlegging A.I.1. Zij vormen zo een voortgezet misdrijf, waarvan de verjaring pas begint te lopen vanaf de dag van het laatste feit, voor zover de feiten niet van elkaar gescheiden zijn door een periode langer dan de verjaringstermijn. Het laatste feit situeert zich op 21 juli 2012 (B.8). Sindsdien is geen vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering in beginsel niet is verjaard.

10. Op 8 februari 2012 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ten aanzien van de beklaagde de staking bevolen van het gebruik van de hoeve als vakantiewoning. Dit stakingsbevel werd op 14 februari 2012 door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd.

De beklaagde verzocht de rechtbank het bevel tot staking op te heffen. Bij vonnis van 9 mei 2012 van de, toenmalige, rechtbank van eerste aanleg te Brugge werd deze vordering tot opheffing ongegrond verklaard.

Op 17 mei 2012 en 26 mei 2012 werden schriftelijke bevelen tot onmiddellijke staking betekend; deze bevelen werden door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd op 15 juni 2012.

Uit de processen-verbaal die werden opgesteld blijkt dat de beklaagde op de in de akte van aanhangigmaking vermelde dagen de hoeve als vakantiewoning verhuurde niettegenstaande het herhaald bevel tot staking. Bij de vaststellingen werden regelmatig de huurders aangetroffen, die de huur van de vakantiewoning bevestigden aan de hand van het huurcontract. De beklaagde heeft deze verhuring ook niet betwist.

Gezien het, zoals hiervoor besproken, een wederrechtelijke, want zonder vergunning, uitgevoerde functiewijziging betrof, is er sprake van een inbreuk op artikel 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat de stedenbouwkundig inspecteur op grond van artikel 6.1.47 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wettig de staking van de inbreuk beval. De stakingsbevelen zijn intern en extern wettig. Het blijkt niet dat deze bevelen gesteund zijn op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is: de bevelen zijn er op gericht een verdere aantasting van de goede ruimtelijke ordening te verhinderen. De bevelen steunen niet op machtsoverschrijding of machtsafwendings.

Door het goed ondanks de bevelen tot staking toch nog als vakantiewoning te laten gebruiken, heeft de beklaagde de handelingen voortgezet in de zin van artikel 6.1.1.5° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in strijd met de bevelen tot staking, de bekrachtigingsbeslissingen en de beschikking in kort geding. Onder 'voortzetten' in dit kader moet verstaan worden het verder stellen van de handelingen en niet het hiervoor besproken 'voortzetten' in het kader van de hiervoor in randnummer 5 besproken bepalingen.

11.1 Met betrekking tot de doorbrekingen van de stakingsbevelen van 11 mei 2012 (B.1), 17 mei 2012 (B.2) en 26 mei 2012 (B.3) werd de beklaagde (verminderde) administratieve geldboeten opgelegd van respectievelijk € 1.500, € 2.000 en € 2.500. De beslissingen hierover van de stedenbouwkundig inspecteur van telkens 8 oktober 2012 zijn onherroepelijk.

11.2 Artikel 14.7 IVBPR bepaalt dat niemand voor een tweede keer mag worden berecht of gestraft voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds overeenkomstig de wet en het procesrecht van elk land bij einduitspraak is veroordeeld of waarvan hij is vrijgesproken.

Artikel 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM bepaalt dat niemand opnieuw wordt berecht of gestraft in een strafrechtelijke procedure binnen de rechtsmacht van dezelfde staat voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet en het strafprocesrecht van die staat.

Het algemene rechtsbeginsel "*non bis in idem*" heeft dezelfde draagwijdte.

Artikel 4.1 Zevende Aanvullende Protocol EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, houdt in dat een tweede vervolging verboden is wegens identieke feiten of substantieel dezelfde feiten die na een eerste vervolging hebben geleid tot een onherroepelijke beslissing van veroordeling of vrijspraak. Onder identieke of substantieel dezelfde feiten moet worden verstaan een geheel van concrete feitelijke omstandigheden met betrekking tot eenzelfde verdachte welke onlosmakelijk in tijd en ruimte met elkaar verbonden zijn.

11.3 Wat door de stedenbouwkundig inspecteur wordt omschreven als het doorbreken van het stakingsbevel op respectievelijk 11, 17 en 26 mei 2012 en door hem als dusdanig met geldboeten werd gesanctioneerd, betreft identieke feiten als voor die data voorzien in respectievelijk de telastleggingen B.1, B.2 en B.3.

De door de stedenbouwkundig inspecteur op 8 oktober 2012 voor elk feit afzonderlijk opgelegde administratieve geldboete is gelet op de grootte van de geldboete telkens aan te merken als een administratieve sanctie met een strafrechtelijk karakter.

De beklaagde was voor de feiten van de telastleggingen B.1, B.2 en B.3 al onherroepelijk veroordeeld op het moment dat deze feiten aanhangig werden gemaakt bij de eerste rechter: het bevel tot dagvaarding dateert van 21 januari 2013 en de zaak werd op 10 april 2013 voor de eerste rechter ingeleid. De strafvordering voor de telastleggingen B.1, B.2 en B.3 was vervallen op het ogenblik dat deze voor de eerste rechter werd ingeleid, zodat de strafvordering voor deze telastleggingen niet-ontvankelijk is.

11.4 De niet-ontvankelijkheid van de strafvordering voor de telastleggingen B.1, B.2 en B.3 heeft niet tot de gevolg dat de strafvordering voor de telastleggingen B.4 tot en met B.8 niet-ontvankelijk is. Evenmin brengt de door de beklaagde aangevoerde 'meerdadse

samenloop' tussen enerzijds de telastleggingen B.1 tot en met B.3 en anderzijds B.4 tot en met B.8 mee dat hij wegens het algemeen rechtsbeginsel "*non bis in idem*" niet meer berecht of veroordeeld zou kunnen worden voor de telastleggingen B.4 tot en met B.8: de stedenbouwkundige inspecteur heeft de feiten van de telastleggingen B.4 tot en met B.8 niet beoordeeld of in zijn beoordeling betrokken.

11.5 De feiten van de telastleggingen B.4 tot en met B.8 zijn op grond van de hiervoor vermelde dossiergegevens bewezen en zijn de beklaagde toerekenbaar en verwijtbaar.

11.6 De niet-ontvankelijkheid van de strafvordering voor de telastleggingen B.1, B.2 en B.3 heeft niet tot gevolg dat de feiten van de telastlegging A.1.1 verjaard zijn: deze feiten werden gepleegd met eenzelfde misdadig opzet als de bewezen feiten van de telastleggingen B.4 tot en met B.8.

12. De beklaagde heeft zijn eigen belang gesteld boven de regels die beogen de ruimte te ordenen. Bovendien legde hij stakingsbevelen naast zich neer. Naast het feit dat de beklaagde hierbij oog had voor de belangen van de huurders die te goeder trouw waren, heeft hij toch vooral zijn eigen financiële belangen willen vrijwaren, gezien hij vreesde een verbrekingsvergoeding te moeten betalen.

De beklaagde is onderwijzer. Hij heeft een blanco strafregister. De inbreuk werd inmiddels beëindigd: de beklaagde toont aan dat hij en zijn gezin de hoeve bewonen.

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden en de bewezen feiten zijn niet van die aard dat zij kunnen bestraft worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf. Het opleggen van een gevangenisstraf en/of geldboete zou de sociale declassering van de beklaagde dreigen te bewerkstelligen, zonder dat dit in verhouding staat met de ernst van de feiten en het intussen uitgevoerde herstel.

Het hof gaat aldus in op de gevraagde opschorting van de uitspraak van veroordeling voor de hierna bepaalde termijn.

13. De eerste rechter besliste juist over de kosten. Het hof veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beroep. De kosten in beide aanleggen werden ondeelbaar veroorzaakt door het bewezen misdrijf.

14. De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, B.S., 29 november 2012). Deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

15. Er zijn geen burgerlijke belangen niet in staat van wijzen, zodat het hof deze niet aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 1 en 3, Probatiewet,

verklaart het beroep ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging A zoals vermeld in randnummer 3 van dit arrest,

verklaart de strafvordering voor de telastleggingen B.1, B.2 en B.3 niet-ontvankelijk,

ontslaat de beklaagde van rechtsvervolgung voor de telastleggingen A.I.2 en A.II,

verklaart de beklaagde schuldig aan de telastleggingen A.I.1 en B.4 tot en met B.8,

gelast voor een termijn van een jaar de gewone opschorting van de uitspraak van veroordeling voor deze feiten samen,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding van € 51,20 voor administratieve kosten,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten, voor het openbaar ministerie begroot op € 145,48 in eerste aanleg en € 78,23 in beroep,

houdt de burgerlijke belangen niet aan.

PAGE 01-00000054180-0014-0015-01-01-4

Hof van beroep Gent - tiende kamer - 2014/NT/228 - p. 15

16e blad

Kosten eerste aanleg: € 145,48

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 33,00
Afschriften akten HB:	€ 3,00
Dagvaarding:	€ 35,12

€ 71,12

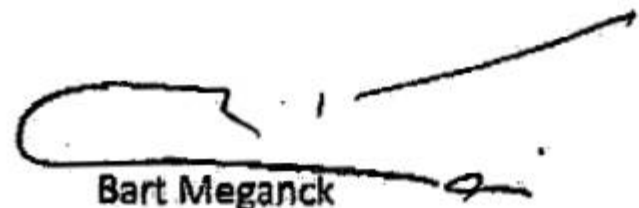
+ 10 % : € 7,11

Totaal : € 78,23

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van 5 december 2014 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

